

INHOUD

7   Editoriaal

DEEL 1 – THEMA: POE IN DE LAGE LANDEN

ARTIKEL

9   DannY De LaeT – Poe in het Nederlands

VERHALEN UIT HET VERGEETBOEK

23   Edgar Allan Poe – De gestolen brief

33   David Schrans – De val van het huis van Dupin

41   Paul Jacobs – De brief in het boek van Poe

DOSSIER LUDO NOENS

53   Ludo Noens – De Ander - kort verhaal

65   Ludo Noens – Edgar Allan Poe - Voorbode van de *Big Bang* theorie - essay

79   Het grote Ludo Noens interview: Maak ervan wat je wil!

DOSSIER EDDY C. BERTIN

85   Eddy C. Bertin – Ik zou wel eens willen weten wat hij wou - kort verhaal

97   Eddy C. Bertin – Grenzen van Horror en Fantasy - essay

119   DannY De LaeT – Eddy Bertin als pulpauteur - bibliografisch artikel

DEEL 2

VERHALEN UIT HET VERGEETBOEK

137   Jack De Graef – De afwijking

KORTE VERHALEN

147   Bruno Lowagie – De maagd van Sint-Satyrus

155   Rob Geukens – Ik eet je op

161   Herbert De Paepe – De bunker

173   Patrick Verlinden – De kracht van woorden

183   Silke Beurms – Suburbia

191   Frank Roger – Jutters

HOORSPEL

198   Hubert Lampo – De Temptatie van de Heilige Antonius

INTERVIEW

253   Het grote Steven Dhondt interview

ACTUALIA

271   Boeken, strips, films, etc.

Omslag- en binnenillustraties: Steven Dhondt

DE MAAGD VAN SINT-SATYRUS

BRUNO LOWAGIE

Na een carrière van een kwarteeuw in de IT-sector keerde Bruno Lowagie (°1970) terug naar een oude passie: schrijven. In 2021 verscheen zijn Engelstalige autobiografie *Entrepreneur*, waarin hij onthulde hoe hij samen met zijn vrouw een internationaal technologiebedrijf uitbouwde van startup tot exit. Begin dit jaar verscheen een bundeling van tweeënveertig korte verhalen onder de titel *Onvoltooid toekomstige tijd*, bij Poespa Producties, die hij schreef sinds hij dat bedrijf in 2018 verliet.

‘Ontwaak, Incubus!’

De woorden resoneren in zijn hoofd. Hoe lang heeft hij geslapen? Zijn rug voelt aan alsof hij al een eeuw in een stenen bed ligt. Misschien is dat ook zo. Er gaat een siddering door zijn lichaam wanneer hij zich stukje bij beetje de gebeurtenissen herinnert van de vermaledijde dag waarop hij roemloos verslagen werd door Adelbert De Man, die dekselse duiveldrijver van Sint-Satyrus. Incubus denkt terug aan de crypte van de dorpskerk waar de exorcist hem met het bloed van een ongerepte, pas vrouw geworden maagd naartoe lokte. Adelbert sprak een verlamme bezwering uit en metselde hem in een stenen graftombe in. Daar verzonk de demon in een diepe lethargie.

‘In aeternum,’ had de bezweerder toen triomfantelijk uitgeroepen, maar —zo merkt Incubus aan zijn lijf en leden— aan die eeuwigheid is nu een eind gekomen. Hij glimlacht zonder zijn mond te bewegen. Zijn zintuigen worden langzaam wakker. Wanneer hij zijn ogen opent, ziet hij eerst niets. Het duurt even voor zijn zicht zich aanpast aan het halfduister en hij het silhouet ontwaart van de jongeman die hem wekte.

De jongen reikt hem de hand, maar Incubus kan zijn ledematen nog niet bewegen. De uitgestoken hand blijft vergeefs boven het geraadbraakte lichaam van de demon zweven, maakt dan een kwartslag en streelt de borstkas waarin nog geen harteklop in te bespeuren is. Dit lichamelijke contact maakt van de jongen een open boek. Incubus weet meteen alles over zijn bevrijder: Arnaud, zeventien jaar oud,

rijkeluiszoontje, vader en moeder zijn advocaat, de vechtscheiding loopt nog, het hoederecht is onbeslist.

Het jaar is 2024, meer dan anderhalve eeuw is verstreken sinds Incubus Sint-Satyrus onveilig maakte. Het dorp stond bekend om zijn mooie vrouwen en de demon had er menig maagd verleid en bezwangerd tot Adelbert de pret kwam bederven.

Incubus graaft dieper in Arnauds geheugen. De jongen werd aan zijn lot overgelaten toen het slecht begon te gaan tussen zijn ouders. Zoekend naar een doel in zijn leven, kwam hij bij het satanisme uit. Zijn moeder specialiseerde zich in familiezaken. Ze was bewindvoester van een dozijn bejaarden in het dorp en bewaarde de sleutels van hun huizen. Tijdens vakanties deed Arnaud niets liever dan op schattenjacht gaan op hun verlaten zolders. Op een van die zoektochten stootte hij op het *boek der boeken*. Het leek wel of dit satanische meesterwerk Arnaud naar zich toe riep. Van zodra hij de kaft aanraakte, wist hij dat zijn leven opnieuw zin had. Het boek viel open op de plaats waar op de even pagina de werkwijze beschreven stond om een demon te vangen; op de oneven pagina vond hij de formule om zo'n duivel te bevrijden. In de marge van deze bladzijden had iemand het verhaal van Adelbert en Incubus neergepend.

De duivel wroet nog dieper in Arnauds herinneringen op zoek naar de verschillende stappen die de jongen tot nu toe ondernam om hem te doen ontwaken:

- Het vangen van de vleermuizen om er een bouillon van te trekken en er een soepje mee te maken van spinnenpoten en hagedistongen. Succesvol afgevinkt!
- Het bij volle maan oogsten van de blaadjes van de nachtschadebloem voor de garnering van het brouwsel. Idem!
- Het mengen van de gemalen vingerkootjes van een vermoord kind met de as van een moordenaar om het geheel te binden. Dito!

Eén foutje in het recept was voldoende om het hele proces te laten mislukken. Eén verkeerd ingrediënt en de demon was gedoemd om opnieuw voor onbepaalde tijd, dit keer misschien echt voor eeuwig, in een droomloze slaap gedompeld te worden, maar Arnaud

heeft vooralsnog elke stap, hoe moeilijk ook, tot in het kleinste detail correct uitgevoerd.

De demon voelt hoe het resultaat van Arnauds kookkunsten zijn binnenste verwarmt en hij knipoogt naar de jongen om zijn waardering uit te drukken. Die is echter nog te zeer onder de indruk van de manier waarop de tot leven gewekte duivel in zijn geest binnendrong en hem zijn diepste gedachten ontfutselde.

‘Vrees niet,’ zegt Incubus zonder woorden. ‘Je hebt goed werk geleverd. Zodra ik uit deze tombe verrijst, zal ik een goed woordje voor je doen bij de Meester.’

De jongen bibbert over zijn hele lichaam, maar hij knikt: hij heeft de boodschap begrepen. Om Incubus helemaal te bevrijden, rest hem nog één essentiële opdracht. De lippen van de verlamde demon moeten besprenkeld worden met het bloed van een geslachtsrijpe maagd. Die taak heeft Arnaud nog niet durven aanvaarden. Daar heeft de demon uiteraard begrip voor, maar de stap moet nu wel gezet worden. Met zijn bovennatuurlijke zintuigen speurt hij de nabije omgeving af. Hij hoeft niet ver te zoeken. In de kerk staat een jonge priester de mis te lezen voor een handvol bejaarde gelovigen. Aan het orgel zit een robuuste vrouwelijke koster van middelbare leeftijd. Ze begeleidt het meisje dat net het *Kyrie Eleison* begint te zingen.

‘Bah, katholieken,’ walgt Incubus. ‘Bestaan die nog altijd? Die hadden al lang uitgestorven moeten zijn.’

Gelukkig dat er niets meer in zijn maag zit, anders was dat er nu uitgekomen. Incubus prent het beeld van de misviering in Arnauds geheugen, samen met het niet mis te verstane bevel: ‘Breng me het bloed van die muzikale maagd!’

—

Hildegard zakt bijna door haar orgel wanneer ze de aanwezigheid van de demon voelt. De priester en het zingende meisje schrikken op bij haar valse noot, maar in tegenstelling tot de organiste zijn ze zich niet van enige demonische manifestatie bewust. De oudjes vooraan

in de kerk hebben gelukkig niet door dat er iets aan de hand is. De ene helft is weggedommeld; de andere helft is te doof om de wan-klank in het orgelspel waar te nemen.

Hildegard De Man is in Sint-Satyrus verantwoordelijk voor alle katholieke functies die door iemand zonder penis mogen opgenomen worden. Als ze een man was geweest, dan had ze voor het altaar gestaan, maar omdat de kerk achterop hinkt op het gebied van emancipatie, beperkt ze zich tot de rol van kosten, acoliet, pastoraal werker, voorzitter van de kerkfabriek, en wat nog. Ze is de laatste in een lange opeenvolging van vrouwen die rechtstreeks van Adelbert de exorcist afstammen.

Adelberts dochter, de overgrootmoeder van Hildegards overgrootmoeder, was Incubus' laatste slachtoffer voor haar vader de demon wist te bezweren. Het jonge meisje baarde een dochter die door het zaad van de demon gedoemd was om heks te worden. Adelbert en zijn dochter voedden het kind echter met zoveel christelijke vroomheid op dat de duivelse genen van de vader maar sporadisch de kop opstaken. Het geslacht De Man leerde leven met de vloek die voortaan op hun familie rustte: Adelberts dochter, kleindochter en vier opeenvolgende achterkleindochters werden allen ongehuwd moeder van een enig kind, telkens een meisje.

'Het is alsof de duivel ermee gemoeid is,' zeiden kwatongen in het dorp. Alleen de oudere generaties wisten dat dit ook werkelijk zo was. In een katholiek nest als Sint-Satyrus werd schande gesproken bij elke geboorte van een nieuwe telg van de familie De Man, maar de vrouwelijke nazaten van Adelbert zetten zich zo hard in voor de christelijke gemeenschap dat hun eenmalige vleselijke misstap met de mantel der liefde werd bedekt. Hildegard was de laatste nakomeling van Adelbert en dat zou ook zo blijven, want ze was ondertussen al de vijftig voorbij. De menopauze keek om de hoek en ze was nog altijd kinderloos.

Hildegard haalt diep adem en herpakt zich, zodat Angelique, het koormeisje, haar gezang kan vervolgen met *Christe Eleison*. Nog voor ze aan het laatste *Kyrie* kan beginnen, wordt het frêle zangeresje opnieuw onderbroken, want plots vliegt de deur van de crypte open. Ze

herkent de jongen in het deurgat. Het is Arnaud, de ietwat excentrieke jongen die verderop bij haar in de straat woont. Hij heeft een mes in zijn hand en komt wild briesend op haar af.

De priester reageert flukser dan je van een man in een jurk zou verwachten. Hij probeert Arnaud de weg te versperren, maar de satanist haalt onverbiddelijk uit. De priester zijgt zieltogend neer.

Het bejaarde publiek schiet wakker, maar is te zeer onthutst door wat er zich voor hun ogen afspeelt om in actie te komen. Allen blijven ze aan hun stoel genageld zitten. Ook Angelique kan geen stap verzetten van de schrik. Arnaud grijpt het sopraantje bij haar pols en sleept haar naar de crypte. Pas na enkele stappen probeert het meisje tegen te strubbelen, maar ze is geen partij voor de jongen.

Hildegard ziet het allemaal gebeuren van achter haar orgel. Alleen zij beseft wat er op het spel staat. De verhalen over de slapende demon in de crypte zijn haar over zes generaties heen van moeder op dochter overgeleverd. Het leven van de vrouwen van Sint-Satyrus wordt een hel als Incubus bevrijd wordt uit zijn stenen tombe. Ze moet dat tot elke prijs vermijden. Ze is het haar voorvader verplicht iets te ondernemen. Ze staat op, loopt Arnaud achterna en grist onderweg het zware kruisbeeld van het altaar.

—

Arnaud stormt de crypte binnen, de arme Angelique achter zich aan sleurend. Het tweetal wordt op de voet gevolgd door Hildegard die nog net kan vermijden dat de deur voor haar neus dichtklapt.

Incubus is opgetogen. Hij voelt de nabijheid van de maagd. Zijn borst smacht naar een eerste harteklop in anderhalve eeuw. Daar ziet hij al de blanke pols van een meisje over de rand van zijn graf verschijnen, dan het mes, en vervolgens het bange gezicht van het sopraantje. Nieuwsgierig peilt de demon de ziel van het koormeisje, maar wat hij ziet, bezorgt hem de schrik van zijn leven. In een reflex projecteert hij een beeld in het hoofd van zijn omstanders, maar het is te laat: daar vallen de eerste druppels al.

Bij het zien van het bloed dat uit haar pols vloeit, verliest Angeli-

que het bewustzijn. Hildegard en Arnaud verstijven wanneer ze het schouwspel waarnemen dat de demon in paniek in hun geest plantte. Ze zien Angelique die in de biechtstoel schrijlings op de schoot van de priester zit, beiden met hun rok omhoog. Het sopraantje houdt de bankbiljetten die de priester haar voor haar diensten toestopte stevig in haar linkervuist geklemd terwijl ze vrolijk op het kruis van de geestelijke op en neer wipt.

De pijn die Incubus overvalt zodra Angeliques bloed zijn lippen raakt, is bijna tastbaar voor de menselijke aanwezigen in de crypte. Op zoek naar een houvast, verstevigt Hildegard haar grip op het kruis in haar handen. Ook Arnaud is van de kaart; hij begrijpt dat hij een onherstelbare fout gemaakt heeft.

‘Dat is het verkeerde bloed, Arnaud,’ schreeuwt de demon woerdeloos uit. ‘Dat koormeisje was al lang geen maagd meer. Het was het bloed van de organiste waar ik om vroeg!’

De tranen springen Arnaud in de ogen: ‘Het spijt me! Ik had geen idee...’

Incubus hoort hem al niet meer. Elk beetje hernieuwd leven stroomt terug weg uit zijn lichaam. Arnaud kijkt woedend in de richting van Hildegard, maar zijn blik ontmoet een kruisbeeld dat onverbiddelijk en onvermijdelijk op zijn gezicht afkomt. Hildegard raakt hem pal tussen de ogen. Hij is op slag buiten westen.

‘Hallelujah, prijs de Heer!’ juicht de overjaarse maagd van Sint-Satyrus. Nog nooit was ze zo blij dat ze haar leven lang geen andere man dan Jezus liefhad. Voorvader Adelbert zou trots op haar geweest zijn.

